

Jumalan rakkaus ja ihmisen (myös kristityn) itserakkaus

Joh.3:16 on jae, jota varsin paljon käytetään kertomaan kuinka Jumala rakastaa kaikkia ihmisiä ja haluaa heidän pelastumistaan. Karismaattinen liike lisää siihen oman menestysteologiaharhansa, jonka mukaan Jumalan rakkauteen kuuluu antaa meille kaikkea hyvää ja kivaa mitä vain maan päällä haluamme. Jae kuuluu: **“Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.”**

Ajan kuluessa kyseisen jakeen raamatullinen tarkoitus on hämärtynyt ja se on erotettu kokonaisvaltaisesta raamattunäkemyksestä erilleen tukemaan ihmisen omahyväisyyttä ja itserakkautta. Evankeliumi esitetään nyt usein sanoen: katso nyt kuinka Jumala sinua rakastaa ja kuinka tärkeä ja ainutlaatuinen olet Hänelle. Sanotaan jopa, että Jumala intohimoisesti halajaa saada sinut omakseen ja keinolla millä hyvänsä haluaa ilmaista itsensä sinulle. Juuri sinä olet Hänelle tärkeä ja Hän rakastaa sinua äärettömän paljon haluten olla yhteydessä sinuun joka tavalla ja kaiken aikaa. Tämä on useinmiten kristillisen todistuksen ydin ja pääasia kun monet nykykristityt todistavat ei-uskovalle.

En sano, ettei tuossa ole totuutta mukana. Tarkoitus on varmaan hyvä kun halutaan, että ihmiset

pelastuisivat. Mutta kuten niin monessa muussakin raamatullisessa asiassa, ihminen käsittää helposti omat tunteensa, sielunsa liikkeet ja liikutukset hengellisiksi ilmiöiksi vaikka ne perustuvat petollisen ns. lihan mielen haluihin, mielitekoihin ja käsityksiin. Jokainen toki haluaa olla hyväksytty ja rakastettu mutta juuri sillä tavalla kuin oma itsekäs mielemme haluaa sen tapahtuvan.

Koska Jumalan rakkaus ilmestyi syntimme sovitukseksi, eikä syntisen ihmisen oman mielihalun mukaisella tavalla, se ei ihmisille kelpaa. Roomalaiskirjeen sanoin: **”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoa ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut; emmekä ainoastaan sovitetut, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet”**, Room.5:8-11.

Kyseisessä raamatunkohdassa esiintyvät maininnat Jumalan rakkaudesta mutta myös vihasta. Siinä kerrotaan sovituksista ja kuinka jokainen ihminen on Jumalan vihollinen ilman sovituksia. Se mitä ajan kuluessa on tapahtunut kristilliselle todistukselle, kuvaa kristillisyyden asteittaista rappeutumista, jota Ilmestyskirja 3:1 kuvaa sanoen: **”...sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut”**. En nyt tarkoita, että kaikki nykyinen kristillisyyden nimissä esitetty olisi kuollutta kristillisyyttä mutta ajan kuluessa sitä on tullut mukaan lisääntyvästi. Ilm.3:16-17 sanoo seurakunnalle: **”...koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.”** Jokainen voi katsoa aikamme merkkejä ja päätellä sopusikaan tuo sana oman aikamme seurakuntaliikkeisiin ja käsityksiin kristillisyydestä - ja missä määrin.

Kuinka Jumala rakastaa maailmaa ja synnissä rypevää ihmistä? Ensiksi on hyvä tietää, että synti ei tarkoita vain yksittäisiä tekoja, kuten usein annetaan ymmärtää. Eräs kristillinen evankelioiva nettisivu kertoo: ”Jokainen meistä on tehnyt *vääriä asioita* elämässään, ja sitä kutsutaan synniksi. Synti rikkoo meidän yhteytemme rakastavaan Jumalaan ja siksi olemme erossa Jumalasta” (Avainmedian sivulla v.2021 ollut teksti, <https://tuleuskoon.fi/>). Kun synnistä annetaan kyseinen kuva ja siitä puhutaan kyseisellä tavalla ”vääriin asioihin”, synnin raamatunmukainen olemus peitetään ihmiseltä. Synti olisi vain joidenkin ”väärien asioiden” tekemistä.

Se on kepeää puhetta. Nettisivun mukaan noiden ”väärien asioiden” tekeminen on synti. Raamatun mukaan yksittäiset väärät asiat, parempi olisi sanoa syntiteot, eivät ole asian ytimessä, toisin kuin sivusto esittää. Kyse on ihmisen kaikinpuolisesta Jumalalle kelpaamattomuudesta, toivottomasta tilasta, jossa koko ihmiskunta on syntiinlankeemuksen takia. Kyse ei pohjimmiltaan ole yksittäisistä teoista vaan kaiken kattavasta syntisyydestä, joka peittää koko ihmisen sisintä kuin terva ja joka tekee ihmisestä Jumalan vihollisen. Yksittäiset syntiteot ovat sen seikan ilmentymiä.

Raamatullinen Jumalan rakkaus -käsite on muutettu sopimaan itsekkään ihmisen tunteisiin ja sielunmaailman liikutuksiin. Jumala loi maailman ja **”näki, että se oli hyvä”**, 1.Moos.1:12. Tätä luomakuntaa ihminen on syntiinlankeemuksen jälkeen tuhonnut perustamalla oman viisautensa mukaisen maailmanjärjestyksen. Sitä myös langennut enkeli, eli sielunvihollinen tukee. Room.8:19-22 tähdentää,

”Sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä. Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle - ei omasta tahdostaan, vaan alistajan - kuitenkin toivon varaan, koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa...”

Tätä Jumalasta luopunutta ihmisen ja sielunvihollisen maailmanjärjestyksestä Jumala vihaa. Raamattu puhuu paljon Jumalan vihasta vaikka sitä ei nykyisin juuri mainita eikä siitä kerrota evankelioissa. Otamme esimerkiksi kaksi jaetta. Joh. 3:36 sanoo: **”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.”** Room.1:18: **”Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden vallassa...”**

Ihmisen alkuperäinen, toivoton tila käy ilmi esimerkiksi seuraavista jakeista. Joh.8:44: **”Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä.”** Vaikka Jeesus sanoi tämän oman aikansa uskonnollisille, asemastaan ylpeille ja uskoa teeskenteleville sananopettajille, sama koskee kaikkia ihmisiä. Room.3:4 tähdentää: **”...Olkoon Jumala totinen, mutta jokainen ihminen valhettelija...”**, ja Matt.25:41: **”Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun**

tyköäni, te kirotot, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä’.”

Kun tutkimme Raamattua ja etsimme totuutta - kuten tulee tehdä - joudumme sen tosiseikan eteen, että Jumalan viha on niiden yllä, jotka eivät ole **“kuuliaisia Pojalle”**. Omassa tilassaan ihminen on **“isästä perkeleestä”** ja **“kirottu”**. Tämä on kovaa puhetta eikä sitä kukaan haluaisi kuulla. Sellaista ei haluta mainita koska se ei tuota kenellekään hyvää mieltä eikä hyvää oloa. Yleinen käsityshän on, että evankeliumin julistuksen pitäisi tuoda vain iloa ja onnea ihmisen elämään. Mutta tästä opimme, että Jumalan rakkautta ei voi eikä sitä pidä käsittää vain ihmisen oman mielen mukaisella tavalla. Ihmisen tila, maailman tila, synty, armo ja pelastus, niiden kaikkien raamatunmukainen kuvaaminen on oikea evankeliumi. Koko evankeliumi ei ole se, kun synty mainitaan kepeästi ja Jumalan rakkaus esitetään ihmisen mielihalun mukaisella tavalla tukemaan ihmisen omaa itserakkautta.

Johanneksen evankeliumin sanoja **“sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä”**, ei ole tarkoitettu korvaamaan niitä sanankohtia, joissa puhutaan Jumalan vihasta ja ihmisen toivottomasta tilasta. Kohta pitäisi ymmärtää selvityksenä siitä, kuinka Jumalan rakkaus eroaa ihmisen rakkauskäsityksistä. Jakeen alku voisi kuulua alkuperäisen tekstin mukaan myös esim.: **“Tämä on se tapa, jolla Jumala maailmaa rakastaa, että...”** tai **“Jumalan tapa rakastaa maailmaa on se, että...”**

Kreikankieleessä on useampia eri sanoja, joilla kuvataan rakkautta ja kiintymystä eri yhteyksissä. Yleisesti voidaan sanoa, että sana, jota Joh.3:16 käyttää on agapaō (laus. agapau) ja se esiintyy lähinnä puhuttaessa rakkaudesta ihmisten välillä, kuten esim. syvästä ystävyys-suhteesta. Se on eri sana kuin agapē (laus. agapi tai suomalaisittain agape), joka taas yksiselitteisesti kuvaa Jumalan yksisuuntaista rakkautta ihmistä kohtaan. Molemmat sanat esiintyvät Raamatussa useita kertoja.

Joh.3:16 kohdan tarkoitus ei ole sanoa, että Jumala rakastaisi maailmaa ehdoitta. Jumalalla on oma Kristukseen sidottu ehtonsa ja tiensä siihen, kuinka Hän poistaa vihansa ja kirouksensa ihmisen yltä. Kyseinen raamatunkohta ei liioin anna mitään oikeutta kuvata Jumalan armoa ja rakkautta löperöllä ja ihmiskeskeisellä tavalla: kuinka Jumala unelmoi sinusta ja itkee juuri sinun tähtesi ja kaipaa sinua ja yhteyttä sinuun yli kaiken. Kaiken lisäksi mukaan on tullut karismaattisen liikkeen kautta kummallinen ja

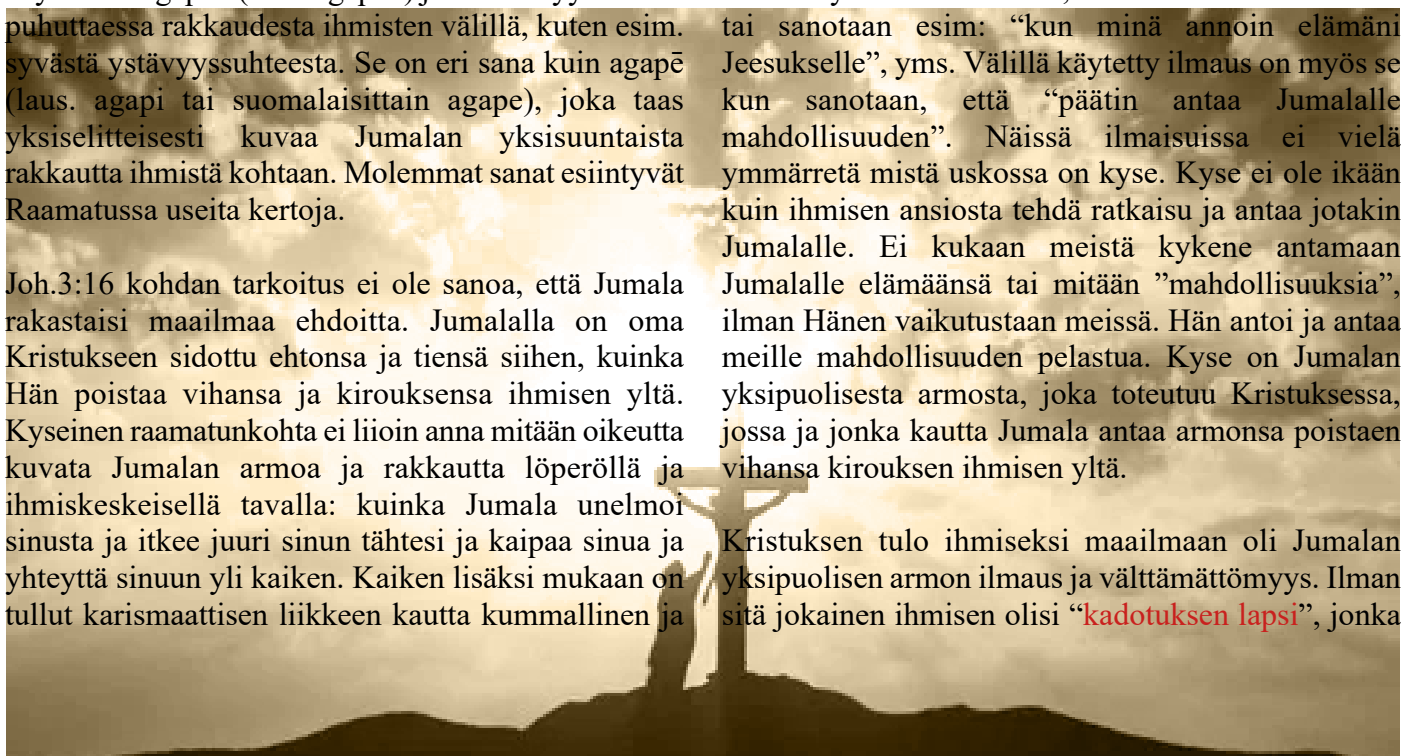
epäraamatullinen illuusio siitä kuinka kristityn pitäisi unelmoida Jumalan unelmia menestyäkseen hengellisesti. Monet menevät harhaan kuvitellessaan oman mielensä itserakkaita ja Raamattuun perustumattomia ajatuksia Pyhän Jumalan ajatuksiksi.

Jumala ei rakasta eikä hyväksy ihmisessä kiinni olevaa syntisyyttä (synnin tervaa), ei ihmisen ja perkeleen luomaa maailmanjärjestystä, sen ideologioita, uskontoja ja uskomuksia, Jumalan kieltävää ihmispolitiikkaa, eikä mitään mikä on ihmisestä lähtöisin. Room.3:12 **“...kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.”** Joh.3:19: **“Mutta tämä on tuomio, että valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa olivat pahat.”** Tämä on se alkuasetelma kuinka Jumala meidät näkee. Ei Jumala haikaile kenenkään perään turmeltuneen ihmismielen kuvittelemalla höttöisellä tavalla. Ilman tämän asian sisäistämistä armokaan ei meille kirkastu koko merkityksessään.

Kun ensimmäinen ihmispari lankesi tottelemattomuuteen, mitä Jumala teki? Jumala etsi ihmisen, joka piiloutui Häneltä. Jumala otti ihmisen puhutteluunsa ja ilmoitti seuraukset. Siitä lähtien ihmiskunta on edelleen paennut Jumalaa ja ylläpitänyt vihollisuutta Häntä kohtaan. Alusta alkaen ihminen ei ole kyennyt omalta puoleltaan tekemään mitään sopiakseen asiansa Jumalan kanssa. Ihminen saattoi ja saattaa edelleen vain paeta, kieltää ja vihata Jumalaa ja Hänen tarkoituksperiään. Ihmisen ja Jumalan välinen rakkaus on hyvin yksisuuntainen sen suhteen, mitä kukin voi toiselle antaa.

Ihminen ei voi antaa mitään, vaikka uskonnollisessa kielenkäytössä kehoitetaan, **“anna elämäsi Herralle”** tai sanotaan esim: **“kun minä annoin elämäni Jeesukselle”**, yms. Välillä käytetty ilmaus on myös se kun sanotaan, että **“päätin antaa Jumalalle mahdollisuuden”**. Näissä ilmaisuissa ei vielä ymmärretä mistä uskossa on kyse. Kyse ei ole ikään kuin ihmisen ansiosta tehdä ratkaisu ja antaa jotakin Jumalalle. Ei kukaan meistä kykene antamaan Jumalalle elämänsä tai mitään **”mahdollisuuksia”**, ilman Hänen vaikutustaan meissä. Hän antoi ja antaa meille mahdollisuuden pelastua. Kyse on Jumalan yksipuolisesta armosta, joka toteutuu Kristuksessa, jossa ja jonka kautta Jumala antaa armonsä poistaen vihansa kirouksen ihmisen yltä.

Kristuksen tulo ihmiseksi maailmaan oli Jumalan yksipuolisen armon ilmaus ja välttämättömyys. Ilman sitä jokainen ihmisen olisi **“kadotuksen lapsi”**, jonka

maininnan löydämme Joh.17:12 ja 2Tess.2:3 jakeista. Kukaan ihminen ei voi sovittaa itseään ja syntisyyttään ”antamalla itsensä” Jumalalle. Siksi Raamattu puhuu välimiehestä, kuten 1Tim.2:5:”Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus...” Jumalan armo, Jumalan rakkaus on vain Kristuksessa. Jumala hyväksyy yksinomaan ja ainoastaan vain Hänen synnittömän elämänsä ja uhrauksensa kärsiä rangaistus kaikesta maailman synnistä. Jeesus eli synnittömänä ihmisenä maailmassa, ollen sijaiskärsijä meidän edestämme, jotka emme sovitukseen Jumalan kanssa itse kykene. Tämäkään teko ei kelpaa kaikille. Niin syvä on ihmisen lankeemus ja vihollisuus Jumalaa vastaan.

Kun Jumala Kristuksen uhrin kautta jättää meidät tuomitsematta, Hän samalla säästää meidät vihaltaan. Room.5:9: ”Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta.” 1Tess.1:10: “... ja odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän on herättänyt kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta.” Vihainen Jumala, Jumala joka vielä vuodattaa vihansa synnissä elävän maailman päälle, soveltuu yhä harvemman kristityn nimeä kantavan jumalakuvaan. Jumala on täydellinen kaikessa: rakkaudessaan, arnessaan, oikeudenmukaisuudessaan, vihassaan, tuomioissaan, päätöksissään, jne.

Uskon lahjan saanut ei maan päällä saa eikä Jumala hänelle anna läheskään kaikkea mitä maallinen mieli halajaa. Meille on kyllä luvattu tarpeellinen, mutta

myös Jumalan kuritus. Snl.19:20: “**Kuule neuvoa, ota kuritus varteen, että olisit vasta viisaampi.**” Hepr.12:11: “**Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut.**” Kurittaminen sanana on kauhistus nyky-yhteiskunnassa. Mutta sen ei tulisi olla sitä uskovalle.

Kurittava Jumala ei ole piiskuri vaan omistaan välittävä taivaallinen Isä. Hän kurittaa, jotta opimme oikeaa viisautta ja nöyryyttä, pysymme Hänen yhteydessään ja säästymme Hänen vihaltaan. Jumalan kuritusta Hänen lapselleen on myös kun jokapäiväisessä elämässä koemme vastoinkäymisiä ja epäonnistumisia. Niiden kautta opimme nöyryyttä ja yksin Jumalaan turvautumista silloinkin kun kärsimme vaivaa oman tyhmyytemme ja lihallisuutemme tähden.

Tämän lyhyen raamatuntarkastelun tarkoitus on ollut painottaa, ettemme esittäisi Jumalaa löperösti ihmiskeskeisellä ja yksipuolisella tavalla, vaan pyrkisimme pysymään totuudessa esittäen ihmisen syntisen tilan ja Jumalan armon, rakkauden ja tuomion siten kuin Raamattu sitä kuvaa.

Juhani Aitomaa

